

Landkommunen vil faae Andel i den Skat, der er beregnet efter den langt høiere Procent i Kjøbstaden. Det vil altsaa med andre Ord sige, at Kjøbstæderne nu ville komme til at paaligne den høie Skatteprocent, medens et betydeligt Beløb af den paalignede Skat efter denne Skatteprocent vil komme Landkommunen tilgode, uagtet den har en langt lavere Skatteprocent. Omvendt, hvis den Paagjældende bor paa Landet og altsaa er paalignet Skat efter Landkommunens lave Skatteprocent, vil den Indtægt, der i Genhold til § 1 nu tilfalder en Kjøbstad, kun komme denne tilgode i Forhold til den lavere Skatteprocent paa Landet. Det er altsaa indlysende, at Kjøbstæderne blive brøstholdne; de maa afgive Skatter, som de have paalignet efter deres høiere Skatteprocent, og kunne kun komme til at faae Del i Skatter, der ere paalignede paa Landet efter den lavere Skatteprocent. Men heril kommer endnu, at der er et Forhold i Kjøbstæderne, som der er en ganske særlig Trang til at faae raadet Bod paa ved en interkommunal Skattelov, men som dette Forslag aldeles ikke raader Bod paa. Jeg sigter herved til det Forhold, at mangfoldige af de større Skatteydere i Kjøbstæderne bruge den Fremgangsmaade at tage Bopæl i Landdistriktet lige udenfor Kjøbstadens Grund, og uagtet de mulig have hele deres Bedrift i Byen og desuden enten aldeles ikke eie nogen Eiendom eller i hvert Fald kun eie et ganske lille Landsted, unddrage de sig dog Byffatten enten i det Hele, forsaavidt de hele Liden bo udenfor Bygrund, eller i hvert Fald for en Del, forsaavidt de kun bo der i Sommermaanederne. Dette Forhold er i de senere Aar blevet mere og mere hyppigt, og det er allerede i flere af Kjøbstæderne blevet mærkeligt ved Skatteligningen; det kan ligefrem mærkes paa Skatteprocenten. Skal der gjøres Noget tilgaans ved Loven om en mellemkommunal Beskatning, maa man tillige tage Hensyn til dette Forhold, saa at man bliver istand til at affjære de større Skatteydere fra at unddrage sig Skattepligten til Kjøbstæderne ved at flytte de faa Skridt lige udenfor Kjøbstadgrunden. Paa dette Omraade er der, som sagt, ikke gjort Noget ved dette Lovforslag, men ogsaa dette er et Forhold, som maatte inddrages under en saadan Lov.

Rosen: Jeg tror, efter hvad vi ikke alene have hørt idag, men efter hvad der mangfoldige Gange har viist sig, at det er nødvendigt at blive staaende ved det Hovedgrundlag for den kommunale Beskatning, som vi nu have. Jeg tror, at den Del, som efter Formue og Leilighed paalignes Personen, maa vedblive at bestaa som en rent personlig Skat, saaledes, at Personens hele økonomiske Forhold lægges til Grund for denne Beskatning. De Forsøg, der ere gjorte, og som gjentages i dette Forslag, paa at beskaffe Indtægtsilderne, have viist sig upraktiske og forekomme

mig aldeles uigjennemførlige, og jeg tror heller ikke, at de theoretisk ere rigtige. Det er jo af den høitærede Indenrigsminister efterviist, til hvilke praktiske Vanskeligheder det vilde føre, dersom man vilde prøve paa at gennemføre saadanne Bestemmelser. Jeg antager, at naar man tager de enkelte Punkter, som i § 1 af det foreliggende Lovforslag ere fremsatte som Gjenstand for Beskatning, altsaa Næring — som en æret Læer og saa har fremstillet som et særlig passende Skatteobjekt — Embede, Bestilling osv., saa vil man snart erfare, at Kilden for Indtægterne af de enkelte Næringer, Embede, Bestillinger osv. ikke ligger der, hvor Forretningslokalet, Verkstedet, Embedskontoret er. Efter min Anskuelse er det meget rigtigere at sætte Personen som Indtægtskilden, thi den Grosserer s. Ex., som har sit Forretningslokale et bestemt Sted, tjener ikke sine Penge der, hvor hans Kontorbetjente sidde, men paa et tilfældigt Sted, hvor han har udfanget Lønnen om den Forretning, som indbringer ham Pengene. Det ligger i § 10, at Aktieselskaber og lignende Interesseselskaber skulle have deres Indtægt ansat der, hvor deres Kontor er, hvor Hovedbestyrelsen har sit Sæde. Jeg tror, at et Ernbaneelskab efter dette Forslags Princip maatte beskattes paa mangfoldige Steder, thi det har sine Indtægter paa mangfoldige Steder i Landet. Jeg tror, at Alle ville være enige om, at man ikke skal røre ved den rent personlige Skat, men beholde den som Hovedgrundlag, og forsaavidt vilde jeg altsaa ubetinget være imod at gaa ind paa det foreliggende Forslag. Men det indeholder tillige en anden Bestemmelse i § 4, hvor der er gjort Forsøg paa at dele den personlige Kommunefkat mellem de Kommuner, hvor den samme Person har personligt Ophold. At det er urimeligt, som Forholdet nu stiller sig ifølge den gjældende Landkommunallov og den gjældende Kjøbstadkommunallov, henholdsvis § 21 og § 26, er jo saa ofte udtalt og saa ofte anerkjendt, at jeg ikke behøver at opholde mig videre derved. Allerede ifjor blev der af et Udvalg, der var nedsat i Anledning af et lille Lovforslag om en Forandring af de nævnte Paragrafer, som var paatænkt i Anledning af en bekjendt Epistoleretsdom, afgivet en Betænkning, som udtalte sig i samme Retning som dette Forslag. Den kom først frem den 11te Juni d. A. og er derfor neppe almindelig bekjendt i Thinget. Deri var der ogsaa tænkt paa at forandre de nævnte §§ 21 og 26 i Kommunallovene saaledes, at den Mlempe, som nu er tilføiede, kunde falde bort. Jeg tror, at den Bestemmelse, der foreligger her i § 4, ganske godt kunde raade Bod paa Mlemperne, og jeg vil ogsaa slutte mig til de to første Linier i § 18, hvor det hedder, at de Bestemmelser i de kommunale Love, der udelukke Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder fra personlig Skattepligt til Kommunen,